

HẢI-ĐÀM

Bảng giá nghìn đồng

Một hôm, câu bé con quan huyện Hải được mấy tờ giấy loại định đem phết dĩa chơi.

Đã huyện, trông thấy quả này : Sao con đại thế, lấy chữ dục Thành mà chơi à? Con phải biết : trong tờ giấy này, mỗi chữ là một ngà đổng bạc của nhà ta đó. « Nói xong đại nguyên lấy tờ giấy, bé lấy ngón cái xướng dĩa..... Câu bé khước oa lên, vừa khóc vừa nói : « mẹ nói lừa tôi? mỗi chữ một nghìn đồng ư? chả đáng một đồng kẽm l »

Bà huyện vừa xoa đầu câu bé vừa dỗ rằng : « sao con, tôi hôm qua, thấy tờ giấy X vào nhà bừa chi một nghĩa đồng để xin thấy con cháu cho có một chữ « K am » vào tờ bạc bừa chanh-lồng. Thấy con bảo sẽ đem hoa hột cho mẹ và mua giày, mũ cho con nữa, con quên rồi ư? »

Câu bé nghe nói đến « giày-mũ » xướng quả, miệng đương méo mả trợn lại ngay.

Hồng-Lam-thi-nh-ly-Nhi.

ĐỌC-GIA LUẬN-ĐÀN

Bàn về mê-tin

Tuở nào gọi là mê-tin? Mê-tin là tin mọi điều gì mà không phân biệt được cái hay cái dở của điều ấy. Lòng mê-tin thì một mà, « mê-tin » thì nhiều như : mê-tin thần quyền, mê-tin khoa học, mê-tin lý tưởng v.v. Mê-tin là một cái tật xấu chất chung của nhân loại, không biết từ bao giờ để lại đến nay, nhưng chúng ta dám quyết rằng mê-tin không bao giờ mất được.

Bác sĩ Gustave le Bon bàn về mê-tin cũng nói : « mê-tin không mất được là vì mê-tin cũng như sự « sợ hãi và đau đớn đã thành một cái phần tử trong tâm tính nhân loại rồi... »

Lúc đầu khoa học mới xuất hiện người ta đã tưởng rằng mê-tin sẽ bị sự phát minh của khoa học tiêu diệt đi, không ngờ, mê-tin thần quyền tuy có phần giảm, mà mê-tin khoa học, mê-tin lý tưởng lại phát triển ra, mà cũng mạnh mẽ, cũng găm như những mê-tin trước, nên biết lòng mê-tin không thay đổi được, chỉ có thể thay đổi điều mê-tin mà thôi.

Tại làm sao lại không phân biệt được cái hay cái dở của điều mê-tin? Là vì mê-tin có cái mãnh lực thuộc về « thời-miền-thuật » (hypnotisme) do lan-cô những người mặc quần áo trắng như như say, như mê, mất cái tri thức phân đoạn, rồi nó sử dụng thế nào cũng nghe cả. Cho nên cái những người đứng ngoài vòng mê-tin mới xét đoán được điều mê-tin.

Chàng Hài ngày tỉnh thờ ơ thì đến con ấy có lẽ là con của chúng những kẻ chưa chịu mười phần, vì hai cô bé bảo rằng : trước khi ngủ đi thì nàng đã làm những điều này này « mê-tin » « mê-tin » cũng bình bình bất chấp như mẹ nó ».

Hồng-hai có nói vậy thì chàng ung-lam, vì nghĩ thế thì chàng phải tập gì mình. Tuy nhiên, chàng cũng muốn đi tìm mẹ con Ca-ti-va xa, nhưng vì nghĩ lại, chàng minh cảm cho biết rằng nên không quên gì đi đâu đi. Rồi kể đó chàng lại quên hẳn ra, mà đêm đến, cũng không tưởng đến Ca-ti-va xa là người nào nữa.

Bây giờ sự tình có lại đem đến cái chàng phải nhớ ở là cái điều làm sao, để tìm, kiếm, nhớ, chàng mới biết rằng mình nên nhớ cái gì. Nhưng chàng cũng chưa nhận ra cái lỗi của ông, là chàng không nhớ rằng chàng đã quên mất cái gì mà chàng cho Ca-ti-va xa cũng người trong gia đình có nhà.

tin hay tin thế nào cũng vì một lý do mà một người tin không tin cũng được cái hay cái dở của điều mê-tin, mà lại xét đoán được cái hay cái dở của điều người khác tin, là vì đối với cái điều sau này thì người kia đã đứng ra ngoài vòng mê-tin rồi. Ví dụ như người theo đạo Da-tô thì cho người theo đạo Phật tin-tiếp-luân-hồi, là mê-tin đi đoạn, người theo đạo Phật thì lại cho người theo đạo Da-tô thờ đức chúa trời ba ngôi, đức Mẹ đồng trinh v.v. là mê-tin như gấu vớ lý.

Mãnh lực của mê-tin làm say mê được những người mắc vào trong vòng nó như vậy, vì nó nên có khi nó sử dụng được làm việc lạ lùng, như có người vì mê-tin mà quên sống xương, quên của cải, quên cả thân mạng nữa. Mà sự cũng kỳ, mê-tin đã có cái tính chất làm mê hoặc nhân loại toàn đàng là cái kết quả của mê-tin toàn đàng cả, thế mà mê-tin cũng đã giúp nhân loại làm được lắm việc vậy. Hãy xem lịch sử thế giới thì thấy từ đời xưa cho chí đời nay, tư phương đông cho chí phương tây, biết bao những chuyện anh hùng, hào kiệt, những việc cái tạo thời thế, xây đắp văn minh, phần nhiều gốc ở mãnh lực mê-tin mà ra.

Đời nhà Đường có người mê tin đạo Phật, liều mình chẳng quản xa xôi, vượt Tây-làng qua Thiên-trúc (Lữ-độ) đem kinh Phật, cốt Phật về, mà từ đó về sau đạo Phật mới thịnh hành ở Việt-nam.

Vì mê-tin khoa học mà bác sĩ Bergonié nước Pháp quên những sự nguy hiểm, những sự đau đớn, liều mình nghiên-cứu quang-chất, chữa bệnh ung-thư (cancer) (Bac-si Bergonié sau bị quang-chất bắn tới tay, thối chân, mổ đi một cái nhều lần, mới chết do vài năm nay).

Cũng vì mê-tin khoa-học mà hai phi-tướng nước Pháp là Ungesser và Coli phải bỏ mình trong lúc cứu mây bay qua Đại-tây-dương.

Dân-tộc nước Pháp vì mê-tin cái chủ nghĩa bình-dã-gi-tự-do mà có cuộc Đại-cách-mạnh.

Dân-tộc Nga vì mê-tin chủ nghĩa xã-hội mà mới có cuộc cách-mệnh của vô-sân-giai-cấp.

Dân-tộc Tàu thì mê-tin cái chủ nghĩa tam-dân mà có hi sinh cho thoát được cái ách nặng lệ-cương.

Xem một vài cái thí dụ kể trên kia cũng đủ biết cái mãnh lực mê-tin có khi sai lầm loại làm được lắm việc, khiến thiên động địa, nhưng muốn có cái kết quả như vậy không phải là dễ, trước phải biết cách lợi dụng nó đã.

Cuối thế kỷ 17 và đầu thế kỷ 18 dân-tộc nước Pháp, vì tức giận quân quyền áp chế, mê-tin những thuyết tự-do, bình đẳng, của Mãnh-đức-Lô-thôn-lam rồi, cuối thế kỷ 18 có mấy tay thủ tướng khéo lợi dụng lòng mê-tin đó, gây nên một cuộc cách-mạnh ghê gớm, lịch sử

thế giới chưa từng thấy mà nền dân-chủ nước Pháp thành lập.

Ông Tôn-trung-Sơn biết cái lòng mê-tin của đồng-bào, nên xướng lên cái chủ nghĩa « tam-dân » (toàn dân quyền, dân sinh) mà thoát vòng nô lệ cho nước nhà.

Mãnh lực của mê-tin, cách lợi dụng cái mãnh lực ấy chúng ta đã biết rồi, bây giờ nên xét qua cái hiện tượng mê-tin ở nước ta thế nào?

Như đã nói trên kia, mê-tin là một cái tật xấu chung của nhân-loại, cho nên người nước Nam mình cũng không thoát khỏi vòng mê-tin. Trước kia người mình chỉ biết mê-tin thần quyền, ngoài những sự dị đoan, hầy còn nhiều lắm, thì có một đôi việc cũng đáng ghi nhớ như chuyện hàng ngàn hàng vạn người liều mình chịu chết cho đạo thiên chúa; lại như năm ngoái ở Huế, có vài ông hòa-thượng lên hỏa đàn tự-hóa.

Từ khi phong trào Âu Mỹ tràn qua thì người mình cũng đã có kẻ mê-tin chủ nghĩa dân-tộc chủ nghĩa dân quyền v.v.

Lịch sử hiện tại mê-tin ở nước ta đại khái là thế : cái kết quả xem qua thì chưa lấy gì làm mỹ mãn cho lắm. Hoặc giả là cách lợi dụng mãnh lực mê-tin của dân ta chưa nhậm được hay sao? Xin dành hẳn cho ta đó chúng ta nên biết được cho phải đường qua mà thoát cái.

Hải-dã

LỜI CẢM ƠN

Bản báo có tiếp được các tranh và sách của các ngài gửi cho như sau này :

I - Bộ tranh về lịch sử nước ta, 32 tờ, của hiệu Quảng-vạn-Tuấn, 120, rue Bonnal, Haiphong.

II - Câu chuyện Ngặt-trình của ông Hoàng-tica-Chu, in tại nhà in Xưa-nay, Boulevard Bonnard, Saigon.

III - Cửa quan, Hải-kịch của ông Lương-thanh, in tại nhà in Kim-khuê, Hanoi.

IV - Đình-núi cảnh mai, luận lý tiền-thuyết của ông Nguyễn-tử-Siêu, in tại nhà in Long-quang, Hanoi.

Bản báo xin có lời cảm ơn.

TIẾNG-DÂN.

PHỤ NỮ DIỄN ĐÀN

Đối với ý kiến của chị B. H.

(Tiếp theo)

Nay thật thời thế biến thiên, nhân tâm nan trắc, chị em ta so với nước người không những thua tài thua sức, mà đến trí thức phẩm hạnh cũng kém lép hơn xa; muốn bồi bổ thái k' ông thế lấy vài quyển nữ huấn nữ tắc làm thước ngọc khuôn vàng, nhưng cũng không thể lấy « bình đẳng, nữ quyền » làm linh đơn bửu kiếm được. Trí não đã kém lại sinh nhai quần bách, nếu không gào cùng nhau gồm công góp sức, bàn giải bàn khôn, đặng đui dất nhau lần bước theo người; mà thấy người giải phóng cũng nháp món giải phóng, thấy họ nữ quyền cũng nản nường nữ quyền, thì làm sao nên nổi. Xin hỏi cái nữ quyền ấy phỏng có làm được thêm no bụng giúp được thêm khôn người, cứu vớt cho ra khỏi vòng chuyên chế này không? Hay là đến khi đã quyền rồi thì bụi tre cũng cứ găm con cóc.

Còn nói rằng chị em đồng bào ta đều là vô nghề nghiệp cả, câu ấy cũng quá đáng; so với chị em các nước văn minh thì mình làm lưng công nhiều hơn, dẫu chỉ có phân vãi vãi, cũng vì công nghệ thương nghiệp chưa sớm mở mang, cái trí học thuật của quốc-dân đương còn mông mành. Nếu nay chị em ta gắng sức học hỏi, làm văn làm sách, giúp của gúp công thì chắc chẳng bao lâu cũng thấy được cái hiệu quả đáng vui lòng. Nếu cứ giữ theo tánh xưa mai chày chờ trên chiều lơi chợ dưới vôi hai cái thùng thì cũng đáng buồn thật. Em nói cho chị cười, mà cũng đừng tưởng con gái là toàn vô nghề nghiệp xưa kia còn đương đại đột, thế mà nhiều bà đi sớm về khuya công đờ giúp đỡ được ông giải lương lương này nọ cho vừa lòng ông sư với nấu kinh thay; huống chi ngày nay lại có những hạng như chị em ta nữa, có lo gì cơ đồ c'àng chúng về vang mà phải với nữ-quyền bình đẳng. Chỉ như « ăn hại của gia đình lại vô ích cho xã hội » đó là chị diển ra cho dễ cười, chứ con gái nước nhà có đâu lại tệ thế, em tưởng là không đúng vậy. Không phải khi nào có cấp bằng nữ quyền thì khi ấy mình mới có thể học cho có trí thức, lập cho có nghề nghiệp, xem xét việc thế gian cho có lịch duyệt; cứ như hiện thời, chưa tư báo gì mà chị em nhiều người học được, làm được, lịch duyệt được; nhiều khi có quá, mà quá « tệ » nữa như chị nói đánh chông vớ đầu, có giáo gia văn vai ông giáo lang sa nọ vừa đi vừa trò chuyện chơi v.v. Như thế thì nữ quyền không phải chính là hoàn toàn giải mê, cũng không phải là tiếng chuông cảnh tỉnh được.

Thôi, em xin thưa với chị hoàn cái quyền của ta mà đòi cái quyền của quốc-dân ta trước đã. Xong dẫu vào đây, em và chị, chị em ta sẽ cùng nhau nêu lưng bạn đôn ông mà đòi lại nữ-quyền thì phỏng có muốn gì?

Vì khi xưa bà Trưng và bà Triệu đương lúc non nước làm than, non dân lao khổ, chẳng chịu đem tài sức ra mà cứu loạn vớt nguy, cứ một mặt nằm thuyết mà một hai ba bốn đòi phải trả nữ quyền cho ta đã rồi mới đi cừu, thì không biết cái cảnh tượng sẽ ra làm sao đây nhỉ? Nếu hai bà đã trước biết thoát vòng chuyên chế tập tành con quyền, thì chị em ta ở vào cái t'oi đại nữ-quyền này với chị mà giải thoát. Nói rằng ngày nay phong trào nữ-quyền lan khắp cả thế giới, ta ở trong buổi giao thời há chẳng nên bắt chước các nước anh chị hay sao? câu ấy nghe ra cũng có lý, mà xét lại cũng không đúng. Tình thế của mỗi nước có khác nhau, cảnh ngộ cũng khác nhau; lược lược đương đương thua sút người ta nghìn dặm, ta không thể một buổi mà học hết của người, nếu khiến đem cái văn minh của người mà để lấp tức vào trong cái óc tài tâm của ta liền thì sao được. Vẫn biết có người thông thái được, nhưng những hạng người đó được mấy người? Phương chi trong khi bắt chước cũng có cái nên cái không, trong khi học cũng có cái học sau cái học trước, nếu cái gì cũng học cũng bắt chước một lần thì không làm. Nếu bây giờ chị em ta đồng t'anh mà cố cho được nữ-quyền, giả sử không gì là hại, thì phỏng có lợi cho nước ta gì? Nếu cái gì cũng nên bắt chước, cũng phải bắt chước một lần cho khỏi sút nước gì, thì sao chẳng nhân lúc này mà ra công vận động luôn cả cái chủ nghĩa « độc thân » như bên Anh luôn thể.

Nói vậy không khỏi chị sẽ biểu cho em cái đại danh là « thù cừu » là « ưu thời » thế nào mặc giàu em cũng xin cảm tạ; chứ như thời buổi này nghĩ cũng đáng cười, làm. Bận mấy rầu bấy giờ họ cũng đã no cái quyền ấy rồi. Đến bây giờ thấy nước vớ họ cũng buồn nom

giống nước, thấy non trời họ cũng hết ước về non, không những nay họ không muốn ngăn cản ta đâu gì mà em e rằng, nếu chị em ta mà có ngăn gió đón mưa, bốn nam lâu bắc, thì họ cũng đành ôm gỏi theo sau đó chị 9. Xem tình thế cũng đủ biết, mình không đòi cho đòi lộ sẽ vui lòng trả lại liền. Song em có đại chỉ mà gấp.

Chị đã vì chúng em mà đã giải tho' vẫn than, em đây cũng vì chị mà học bạch bấy nhiêu lời, xin chị miễn chấp. Còn về cái đại ý muốn được « phụ nữ tập chí » thì em rất là hoan nghênh. Nhưng em ước ao rằng cái Tập chí này mục đích sẽ là tăng thêm trí thức, bồi bổ đức hạnh mong sau này sẽ được hiệu vịnh thư ra mà văn xoay xã-bội, cứu vớt giang sơn khỏi vòng nước vớ sông vớ; chứ không nên làm cơ quan để bình vực cái nữ quyền.

Tôn nữ HUỖNG ANH
giao An-Cực

客發材藥熟生
Hiệu buôn bán thuốc nam
thuốc bắc của người Việt Nam

HIỆU PHO-GIA-TUẤN
Phố Phúc Kiến số 47 - HAN T
Giấy nói số 614

Bản hiệu chuyên buôn bán các thứ thuốc nam, thuốc bắc đã hơn trăm năm nay; có đủ hàng bán cất và bán lẻ. Hàng đã tốt giá lại phải chăng. Bản hiệu muốn chân chân, thương giới nước nhà nên có đặt chỉ điểm mọi nơi để dễ đường giao thiệp.

Vậy mong rằng các ngài để ý chiếu cố đến bản hiệu. Một là các ngài giúp đỡ bản hiệu, hai là các ngài giúp cho thương giới nước nhà trong buổi khó khăn này.

CHI ĐIỂM ở HỒNH-KÔNG chuyên mua các vị thuốc bắc xuất sản tại Tàu. CHI ĐIỂM ở HUẾ vừa bán thuốc sống thuốc chết, bán sỉ bán lẻ.

Hiệu-Vinh-Tường
AN-NAM - Phố Gia Long - HUẾ
PHỐ GIA LƯƠNG Kinh-cao.

NÊN CHÚ Ý

Ta muốn bảo tồn hiện sách ở chôn Kinh-Đô này để tiện khi cần dùng sách, vờ thì mua liền, khỏi mất thời giờ chờ đợi; vậy ta hải đến nhà-in ĐAC-LAP; có bán đủ cả sách, vở, giấy, mực cũng đó dùng cho các phòng-giấy và trường-học. Các tỉnh xa thì gởi thư về, để bỹ:

IMPRIMERIE DAC-LAP

BUI-HUY-TIN & Cie

Rue Paul Bert, HUẾ (Annam)

càng. Chàng Hài ngày tỉnh thờ ơ thì đến con ấy có lẽ là con của chúng những kẻ chưa chịu mười phần, vì hai cô bé bảo rằng : trước khi ngủ đi thì nàng đã làm những điều này này « mê-tin » « mê-tin » cũng bình bình bất chấp như mẹ nó ».

Hồng-hai có nói vậy thì chàng ung-lam, vì nghĩ thế thì chàng phải tập gì mình. Tuy nhiên, chàng cũng muốn đi tìm mẹ con Ca-ti-va xa, nhưng vì nghĩ lại, chàng minh cảm cho biết rằng nên không quên gì đi đâu đi. Rồi kể đó chàng lại quên hẳn ra, mà đêm đến, cũng không tưởng đến Ca-ti-va xa là người nào nữa.

Bây giờ sự tình có lại đem đến cái chàng phải nhớ ở là cái điều làm sao, để tìm, kiếm, nhớ, chàng mới biết rằng mình nên nhớ cái gì. Nhưng chàng cũng chưa nhận ra cái lỗi của ông, là chàng không nhớ rằng chàng đã quên mất cái gì mà chàng cho Ca-ti-va xa cũng người trong gia đình có nhà.

mách đến lui lịch của nàng mà lại cái râu hổ của chàng ra.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Khi Đê-mịch-tri ngồi trong phòng bác-thăm để chờ khai thăm lại thì cái trạng huống trong tâm hồn chàng chính như đã nói trên kia. Chàng vẫn ngồi gần cửa sổ, cứ hút thuốc, luôn miệng, còn họ nói chuyện ồn ào một bên mà chàng chẳng hề nghe đến.

Bắt lại buồn thì chỉ ngồi tưởng tượng lại cái cách chơi bời của Si-mi-ên-cô trước khi chết, rồi thỉnh thoảng lại làm tức khen thầm rằng : « Cháu ! lão ấy chơi theo lối Tây-ba-lô ! lão ranh thật, lại chọn được con đẹp nhất mọi người ».

Ông Hộ trưởng bác thăm thì nói rằng việc này theo chế ở cách giám định, còn Đê-rô thì cứ một lần nói đến thăm lại người đó-thật rồi lại người khác đi cả phòng.

Khi đến tư-mục mới, các ông thăm-phán ra lại thì Đê-mịch-tri

giật mình, hổ nhiên sinh ra sự hãi tưởng như mình đã thay đổi vị thăm-phán xuống địa vị người bị cáo rồi. Cả trong tâm hồn chàng tự nghĩ rằng mình là một đứa khốn nạn, không đáng trọng một loài người nữa, nhưng vì lập luận đã cứ nên suy nghĩ vậy mà đến khi bua về lên bệ thì cũng đi vắng vắng như thường, lại chỗ ngồi, treo kết chân lại rồi mà mớ cái kính để chơi. Khi ấy mấy người bị-cáo cũng trở lại trong phòng.

Trên bệ bồng giờ có mấy người mới nữa, đó là những người làm chứng. Đê-mịch-tri thấy Ca-ti-va xa cứ chằm chằm nhìn bà to béo, ăn mặc đồ lụa, và nhưng, ngồi ở ghế trước, đến sau chàng mới biết rằng đó là bà trùm nhà Mát-lô-va vẫn ở xưa.

Bắt đầu thì hỏi đồng lý, khám-cang của người làm chứng. Hộ đồng định rằng để họ tuyên thệ đã rồi hãy hỏi nên lại một mực ra lên làm lễ cho mấy người làm chứng và mấy người giám định luôn thể.

Tòa-trưởng mời tất cả mấy người làm chứng ra ngoài, chỉ để cụ Kì tiếp, là trùm thanh lâu ở lại. Mụ làm bộ mỉm cười và thuật lại Si-mi-ên-cô đến nhà mụ lần thứ nhất thế nào, lần thứ nhì thế nào, ông mua rượu đãi tất cả con gái trong nhà thế nào, khi h' t' liên ông giao chia khóa cho Mát-lô-va, đi lấy tiền thế nào. Sau hết mụ nói thêm Mát-lô-va là con Si-mi-ên-cô thương hơn hết cả.

Công từ nhìn thấy Mát-lô-va nghe mấy lời mụ khai có vẻ mỉm cười thì chàng lẳng lẳng ghé mắt. Trong lòng chàng khi ấy cái đau đớn, với cái ghét gớm lẫn nhau, không rõ ra mạnh một nào cả.

Mụ trùm nói xong thì viên trạng-sư - người này là chân hậu-bộ thăm-phán, tức đã lựa để biện-hoá cho Mát-lô-va - hỏi rằng :

— « Ý bà cho chị là thế nào? »

— « Con ấy tôi ưa nhất. Nó đáng điều sang trọng và biết nhiều cách lịch sự lắm, vì nó nguyên nuôi

nhà danh giá ra, có biết chữ Pháp nữa. Nó có hay uống rượu chẳng đầy đủ ! Ca-ti-va xa thờ giới một cái rồi quay lại nhìn tòa-trưởng. Đê-mịch-tri cũng thờ giới và nghĩ rằng : « Nếu nàng nhận ra được ngay giờ thì còn hơn. » Khi ấy trong tâm

Trong khi mụ trùm khai thì Ca-ti-va xa không hề liếc mắt đi nơi khác, chỉ chông chọc nhìn mụ, sau nàng nhìn đến nàng ông bồi thăm, nhất là Đê-mịch-tri, khiến công-ti đã giật mình hơi sợ. Nàng nhìn công-ti lâu lắm.

Đê-mịch-tri cũng chông chọc nhìn nàng. Chàng hồi tưởng đến hôm ấy, hình như nghe những tiếng giá lặc cắc dưới sông, công vánh trắng liềm ở chân trời mới hề, quả đậm sừng mà mới tan nhìn ra rất mờ ám buồn rầu. Hai con mắt đen nhợt của nàng trông chàng ngó có vẻ thất bí ai thăm đăm.

Chàng nói rằng :

— « Nàng nhận được mình rồi, rồi tự nhiên nhòm ngay đây như tường chực chờ nàng gọi. Nhưng

không, nàng có nhận được chàng đầy đủ ! Ca-ti-va xa thờ giới một cái rồi quay lại nhìn tòa-trưởng. Đê-mịch-tri cũng thờ giới và nghĩ rằng : « Nếu nàng nhận ra được ngay giờ thì còn hơn. » Khi ấy trong tâm

hồn chàng có cái cảm giác giống như khi đi săn gặp một con chim đã bắn bị thương mà phải giữ cho chết quách, vừa buồn bã, vừa thương tâm. Con chim bị thương vật vờ ở trong túi rơm người đi săn thấy thế cũng nhường đưa cho nó mà thương hai không muốn giết nó, nhưng cái lòng thì dục thì lại muốn giết quách cho rồi.

Khi Đê-mịch-tri nghe lời khai các người làm chứng thì trong tâm trí chàng đương bàn khoăn như vậy.

(Còn nữa)

MỘNG LƯƠNG THƠ QUÂN

YƯƠNG-GIA-ĐẠI

(T. 1. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 259